

Suomalaisen kansanluonteen vitkeli

Jos joku älyllinen ulkoavaruuden olio on sattunut reiteillään viime päivinä Suomen maankamaralle, on hän varmasti pakannut kampeensa nopeasti takaisin alukseensa ja suunnannut kohti muita galakseja, mikäli silmiin on osunut hiihdon dopingsotkun käsittely. Johtopäätös on varmasti ollut, että tämä porukka ei käy täysillä – pakoon ja äkkiä! Samaan johtopäätökseen päätyy varmasti jokainen, joka seuraa suomalaisten itsesäällissä piehtarointia vähänkään ulkopuolisen silmin.

Hiihtohan on loppujen lopuksi hyvin yksinkertaista hommaa. Mies tai nainen kiertää rinkiä metsässä, ja kisan päätteeksi katsotaan kuka oli nopein tai kestävin. Ei se ole sen kummempaa. Näin yksinkertaista kaikki olikin vuoden 2001 MM-kotikisoihin saakka. Siitä lähtien kansallislajista on kutoutunut salaliittojen verkko, jota käsitellään vuodesta toiseen entistä kiihtyvämällä sensaatiohakuisuudella.

En ala tässä kertaamaan Lahden sotkun käännteitä, sillä niistä voisi rakentaa oman liitteensä lehden väliin. Yhdestä lopputuloksesta kaikki voivat olla kuitenkin yksimielisiä, vaikka uudet oikeuskäsittelyt eivät ole vielä edes alkaneet: mikään muu kansakunta ei jaksaisi ruoskia itseään yli yhdeksän vuotta putkeen. Se todellakin vaatii katajaiselta kansalta kestävyttä. Norjassa, Italiassa ja Ruotsissa varmaankin arvostetaan yli kaiken suomalaista sitkeyttä, jolla vanhoja haavoja avallaan vuodesta toiseen suolaamista varten. Riittäähän siitä naurun aihetta pitkäksi aikaa.

Tarinan todellinen tragedia on siinä, että tarinan ”konnilla” on takuuvarmasti sinivalkoinen sydän. Tarkoitus pyhitti keinot, kun suomalaiset halusivat olla samalla viivalla muiden maailman huippujen kanssa. Toinen vaihtoehto olisi ollut hiihdellä 1990-luvulla ruisleivän voimalla kaukana kärjestä. Jokainen penkkiurheilija voi kysyä itseltään, kumpaa vaihtoehtoa ihan oikeasti kannatti.

Lahden sotkun ainoa positiivinen asia (dopingnäytteiden lisäksi) on se, että hiihdolla on todellakin suuri merkitys suomalaisessa elämänmenossa. Mikään muu laji ei pysty aiheuttamaan tällaista kohua. Missään muussa lajissa ei ole myöskään mahdollista, että entiseltä päävalmentajalta riistetään lähestulkoon ihmisarvo moisen tapahtumaketjun vuoksi.

Jos joku ihan oikeasti katsoo näitä tapahtumia ulkopuolisen silmin, on ensimmäinen toteamus, että kysymys on kuitenkin vain urheilusta – ei mistään ammattirikollisuudesta. Asia kirkastui itsellekin, kun kuulin torstaina televisiosta, että esitutkimamateriaalia oli tuhansia sivuja. Suomessa ei todennäköisesti ole lainvartijoilla tärkeämpää tekemistä!

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 30.10.2010